

הארט השבת

אמרים פנינים וסיפורים על פרשת השבוע

פרשת אחרי תשפ"ד

גיליון: 211

א לעבטיגער שפֿת

מאת הרב יהודה צבי שפירא רב המוסדות

ריבוי אור

השבוע אנו קוראים בפרשה על מיתתם של נדב ואביהו, הקבי"ה מזהיר את אהרן הכהן "ואל יבא בכל עת אל הקודש". וכבר מביא רש"י את דברי משלו של רבי אלעזר בן עזריה: משל לחולה שנכנס אצל רופא, אמר לו אל תאכל בנזון ואל תשכב בטחב, בא אחר ואמר לו, אל תאכל בנזון ואל תשכב בטחב, שלא תמות כדרך שמת פלוני, זה וזה יותר מן הראשון, לכך נאמר אחר מות שני בני אהרן. ע"כ.

עיל ונפיק בדרכי העבודה

בליקוטי הלכות (שבת ז' (י"ב) מאריך מוהר"ני"ת על עניין העבודה, שצריכים שיהיה לו שני בקיאות – בקי ברצוא בשוב – עיל ונפיק, בכל זמן ובכל מקום למצוא שם את השי"ת, ומוהר"ני"ת מקשר זאת לעבודתו של הכהן הגדול ביום הכיפורים, ולמיתתם של שני בני אהרן:

"על-כן היה הכהן גדול משנה ביום כפור ה' פעמים מחוץ לפנים ומפנים לחוץ, מבגדי זהב לבגדי לבן ומבגדי לבן לבגדי זהב, כל זה כדי לתקן ביום כפור עצמו בחינת עיל ונפיק בשרשו. כי גם בעבודת בית-המקדש בעצמו שהוא כולו קודש והוא בוודאי בחינת עיל נגד כל העולם כולו, אבל גם שם בעצמו יש בחינת חוץ ופנים, שהם בחינת עיל לפנים ונפיק לחוץ, שהוא עבודת הכהן גדול ביום כפור שנכנס לפני ולפנים, זה בחינת עיל אצלו, ואחר-כך יצא לחוץ להיכל ועזרה ועשה שם עבודת חוץ, וכן החליף כמה פעמים, הכל לתקן בחינת עיל ונפיק בשרשו העליון, ועל-ידי נוראות עבודתו או פנים בבית קודש ובחוץ בבית המקדש, תיקון והמשך דרך התשובה בכל העולמות בכל המדרגות שבעולם, שיהיה נמשך על כל אחד בחינת בקיאות בהלכה בעיל ונפיק כנ"ל, שזה עקר דרך התשובה....

ועל-כן מתחילין ביום כפור בקריאת התורה אחרי מות שני בני אהרן בקרבנות לפני ה' וימותו (ויקרא טו), כי כל הפנס של נדב ואביהוא שהיו צדיקים נוראים מאד, אבל כל הפנס שלהם היה בבחינת בקיאות הנ"ל, שלא יתקנו בחינת ונפיק בחינת ושוב, רק רצו להתקרב בדבקות לה' יתברך יותר מהמידה, שהוא בחינת פן היסרו לעלות אל ה' (שמות יט), וכמבואר בפסוק זה: בקרבנות לפני ה' וימותו. ועל-כן הזהיר את אהרן על זה ואל יבוא בכל עת אל הקדש, שלא ימות כדרך שמתו בניו על-ידי שפגמו בבחינת בקיאות בעיל ונפיק כנ"ל, רק בזאת יבא אהרן אל הקדש וכו' בכל סדר העבודה של יום כיפור. ועל-כן קורין כל זה ביום כפור, כי אי אפשר לנו לקבל דרך התשובה כי אם על-ידי הצדיקים שבקייאם בהלכה זאת היטב, שהוא בחינת העבודה של יום כיפור, ומשם נמשך גם עלינו בחינת בקיאות הנ"ל שהוא דרך התשובה, שנוכח לילך בו כל ימי חייו, שזהו כל קדשת יום כפור ליכות לתשובה שלמה באמת."

גם נדב ואביהו של תיקונו תיקון המסדר – ריבוי אור

ובברכת הדואה ו, מביא על הפסוק בשיר השירים: "הביאני המלך חדריו" - שנאמר על הבית-המקדש נגילה ונשמחה בו. ובהמשך דבריו העמוקים שם, שאין לבוא בכל עת אל הקודש, כי אם בזאת יבוא אהרן, שא"י לבוא לשם כי אם ע"י תיקון הכתר, שהוא המסדר והמיישב וכו', שזה בחינת יום כפורים, שהוא בחינת תיקון הכתר כידוע. ועל-כן אסור לכינס מהיכל ואילך לבית קדש קדשים להשיג שם מה ששיג במקום הארון והכרובים, כי אם הכהן הגדול ביום כיפור, ועל-ידי הקטרת המשמח לו, כדי לתקן על-ידי כל זה הכתר בחינת המסדר והמיישב שאז דייקא יזכה להשיג אור האין סוף. וזה היה פנס נדב ואביהו בקרבנות לפני ה' וימותו, כי נכנסו בלא תיקון המסדר, שזהו בחינת ריבוי האור, בחינת בקרבנות וכו', שיהו בחינת פן היסרו לעלות אל ה'...תיקון המסדר-הצמצום הם הכרחי בדרכי העבודה.

גם ריבוי אור בשורש הבריאה

ובענין ריבוי אור, שכבר בשורש הבריאה, היה פנס זה, מובא בליקוטי מוהר"ן (ט"ד), שישנם קליפות שבאים מריבוי אור-שבירת הכלים.

ובליקוטי הלכות (הלכות קריאת שמע ב' ועוד) כותב מוהר"ני"ת: "ועל כן צריך להמשיך האור בהדרגה ובצמצום, כדי שיוכלו הכלים לקבלו שלא יהיה ריבוי אור גורם שבירת כלים... וכן כתוב בכתבים שתחילת שבירת הכלים היה מחמת שהיו מחוברין ומעורבין עדיין ולא נתחלקו כראוי בבחינת קוין".

וגם בצמצום נפלא כפי פקודתו

ויעויין בלשון ספר כוכבי אור (כ"א) על החסיד רבי דוב מטשעהרין, מתלמידי רביה"ק, שהיו לו מניעות בתחילת התקרבותו לרבינו מלבוא אליו. והיה זה פעם פעם שהתגברו עליו היסורים שעברו אז עליו בענין בניו, ונתקיים אז אצלו מקרא שכתוב (דברים ד', ל'): "בצר לך ומצאוך וכו', ושת וכו'", כי על-ידי-זה נכנס לאדמו"ר והכיר את אמתו ואמתת דבריו הנוראים, ומאז והלאה התחיל לעסוק בעבודתו יתברך בהתעוררות ויבירה גדולה ונפלאה, וגם בצמצום נפלא כפי פקודתו, כפי אשר ידע בבהות נפשו שצריך להישמר ביותר מריבוי אור, לבל יגרם לגמרי כיבוי הנר....

תפילה וחשבון מדוקדק

היה זה מאן דהוא ששאל את החסיד רבי לוי יצחק בנדר (טעם זקנים ב' אידיש עמי רב) – מהי הכוונה של ריבוי אור? ענה: שעל זה צריכים הרבה לבקש מהשי"ת, אדם צריך הרבה להתפלל בכדי שיידע היכן הוא אוהו. שלא ירמה את עצמו, שיהיה לו חשבון, כמו שיש לאדם 'מזכיר' טוב, הוא מנהל את החשבון – הוא אינו מתפעל, המזכיר עומד מול אלפי קונים, יש תור, יש רעש והמולה, רוצים לקנות סחורה, אך הוא אינו נבהל, 'אני רוצה לדעת כמה הוא החשבון'. יכול להיות רעש, וישנם הרבה קונים, אך הוא בפשיטת רגל, האם הוא יתפעל מכמות אנשים שעומדים בתור ורוצים לקנות סחורה? אני רוצה לדעת כמה הוא ה'ריוח', כמה הוא הוא ה'היוק', כמה כבר מכרו? חשבון איפה שהוא אוהו.

האדם צריך שיהיה לו גם חשבון, מה קורה עמו בימים האלו, כמה רווחים יש לי בימים אלו? האם היה לי גם היוק? מחשבות, רעיונות, מה קורה עמי – עשיתי עשיתי ועשיתי, אבל החשבון, מה קורה עמו... אדם שחי עם חשבון, הוא יודע היכן שהוא אוהו, הוא לא יטעה את עצמו. אני מתפלל לה' שאני יהיה יותר יפה וטוב כל יום, אך אך אני יודע היכן אני אוהו. זה דבר גדול שאדם ידע היכן שהוא אוהו, לפעמים אדם קטן יכול להיות אצל ה' יותר חשוב מאדם גדול שאינו יודע היכן הוא אוהו....

שירת הפרשה

"אחרי מות שני בני אהרן" נקראת בפרשה פגם נדב ואביהו למעלה מהשנה ומחבנה.

אולם פחות השערה מובנים הדברים שפגם רבוי אור עלתה נשמתם לגנני מרומים.

תקונו המסדר והמיישב נצרך בדרך העבודה צמצום וכלים לאור הגדול של השכינה.

רבוי אור של ראשית הפרשה בשבירת הכלים לקף אנו צריכים בדרךנו להיות מודדים ושקולים.

פניני הפרשה

"אחרי מות שני בני אהרן בקרבנות לפני ה' וימותו"

(ט"ז ב) ע"פ דברי חז"ל (מ"ק כ"ח. ועוד) 'מיתתן של צדיקים מכפרת על ישראל'. וכן: 'מיתתן של צדיקים מעכבות את הפורעניות' (פ"ס בראשית ו). וזה: 'אחרי מות' – 'בקרבנות לפני ה' שמיתתם עוררה קרבת השם - הוי"ה – מידת הרחמים. כן אפשר להסמך ע"פ המובא בספרי הפוסקים **מטה משה, כל בו**: על קריאת מיתת בני אהרן ביום הכיפורים, בכדי להכניע לב האדם לשוב להשי"ת. וכן לעורר לב האדם להיזהר במעשיו. וזה: 'אחרי מות שני בני אהרן' – ונסמך לכך: 'בקרבנות לפני ה' - קירבת השם לתשובה ולמעשים טובים.

"אחרי מות שני בני אהרן בקרבנות לפני ה' וימותו"

ב' פעמים נאמר כאן לשון: 'מיתה'. ע"פ הא דמובא בחז"ל (ברכות י): עה"פ: 'כי מת אתה ולא תחיה', שהמת ללא בנים נקרא מיתה. וכן הוא ב'ספר המידות' (בנים כ"ד): 'יואב שלא הניח בן כמותו נאמר בו מיתה, דוד שהניח בן כמותו נאמר בו שכיבה', ולכך אפ"ל נכתב ב' פעמים ענין מיתה, פעם אחת מיתתם כפשוטה, ופעם אחת שמתו ללא בנים.

"אחרי מות שני בני אהרן"

ע"פ דברי חז"ל (ר"ה יח): 'שקולה מיתת הצדיקים כשריפת בית אלקינו'. וזה: סו"ת של: 'אחרי מות' שני"י, הם: ת"י - 'שני יודי'ן) כנגד שנות עמדם של: ב' בתי מקדשות'. ו: 'שני מלשון: 'שנים' – השנים שהם עמדו.

"אחרי מות שני בני אהרן"

לכאורה יש לדייק, למה לא נכתב 'שמו' של בני אהרן, ורק בלשון: 'שני בני אהרן'. ואפ"ל בהקדם מהמובא בזוהר שנבדב ואביהו היו למטה מבני עשרים, ולכך נקראו בני אהרן כלומר בנים ברשות אביהם.

והא מובא בחז"ל: 'עשרים שנה אין ב"ד של מעלה עונשין וכורתין'. וכן הוא בזוהר (וירא ק"ח): 'דהא בי דינא דלתתא ענשין מתליטר שנין ולעילא, ובי דינא דלעילא מעשרים שנין, ולכך נסוב העונש על אהרן ולא על בניו, וכמובא על נער בר מצוה, שהעונשים הולכים על האב, ולכך אביו מברך: 'ברוך שפטרני'.

"כתנת בד קדש ילבש"

אפ"ל בהדגש תיבת 'קדש' ע"פ הא דמובא במד"ר (ורש"י מביאו): ר' סימון בשם ר' יהושע אומר, מפני מה אין כהן גדול נכנס בבגדי זהב? אלא לשון קטיגור נעשה סניגור, כדי שלא יתן פתחון פה לשטן לקטר ולומר: אתמול עשו להם אלהי זהב והיום הם מבקשים לשמש בבגדי זהב.

והנה תיבת קדש רומז על חכמה כידוע, יעויין בליקוטי מוהר"ן (תורה ד) "כי 'שמן משחת קדש'

סיפורים מאירים

סיפורי פרשה במשנת רביה"ק מוהר"ן מברסלב ותלמידיו ז"ע

"וכפר על הקודש מטומאות בני ישראל ומפשעיהם לכל חטאתם" (ויקרא טז טו)

חזר לכור מחצבתו

בספר "מירון" של איש מירון – ר' יוסף הגללי, מוסר, כי זקן אחד התבטא, שכל מי ששמע את פסוקי ימן המיצר הנאמרים לפני תקיעת שופר, בקיבוץ של חסידי ברסלב באתרא קדישא מירון – יוצאים מפי הבעל תוקע רבי יונה לבל, מובטח לו שההתעוררות ישפיע עליו כה חזק שלא יצא מזה העולם בלא תשובה – - והוא מביא סיפור מופלא ששמע מר' ישראל אייכלר, מחסידי בעלזא:

צעיר אחד, מקרובי משפחתו שבירושלים, התגורר בשכונתו של החסיד רבי יונה לבל - בבתי אונגרין שבירושלים. אביו של הצעיר שהה תקופה ארוכה מחוץ לביתו, הנער גדל ללא השגחת הורים, התחבר אל תורת בני טובים... ולמד ממעשיהם... השפיע ר' יונה על הנער שיאות להתלוות אליו בעלותו למירון לראש השנה...

לצעיר זה נודמן עתה בהיסח הדעת לערוך 'טיול נהדר' כזה לגליל... יש לירושלמים איזו משיכה מיוחדת למקום קדוש זה, מירון, ועל כן לא יחמיצו כל הזדמנות לבקר שם...

פסוקי ימן המיצר הנאמרים לפני התקיעות, שיצאו מלבו השבור של אותו אדם כשר וטהר מידות כרבי יונה, הקסימו את הנער וקנו את לבו. לשנה הבאה כבר לא היה צריך רבי יונה להפציר בו שיאות להצטרף אליו...

אבל אותו בחור צעיר בהשפעת חבריו, נכנסו למוחו כל מיני מחשבות ורעיונות לגבי עתידו, לבסוף, למרות היותו בן למשפחה ותיקה, מיקירי קרתא דשופריא של בוני הישוב החדש מחוץ לחומות העיר העתיקה שבירושלים, החליט שאין לו כאן שום עתיד... ביום בהיר אחד ירד מן הארץ ותחנתו הראשונה היתה פאריס, בירת צרפת...

לא ישרה בעיניו ישיבתו בפאריס ושאר להגיע לאמריקה... התקשר עם חברת נסיעות ונקבע לו תאריך הפלגה באניה לאחד מימי חודש ספטמבר... לא הסתכל בלוח העברי, לראות באיזה תאריך עברי חל יום נסיעתו... יום הנסיעה הגיע, והיה זה ערב ראש השנה, סמוך לעת צאת הכוכבים, ליל התקדש החג... הוא עלה עם מטלטליו כשעתים לפני הפלגה, תפס את מקומו, ובכיליון עינים חיכה וציפה לצפירה; שיתן האות והאניה תרים את עוגנה... עוד מעט והוא נפרד מאותו חלק תבל הנודע בשמו, העולם הישן...

התחיל להרהר בעתידו, וממחשבות על העתיד, שוב חזר אל עברו... מחשבה רודפת מחשבה, וכל מיני זכרונות מן העבר עלו במוחו. בינתיים נזכר גם שערב ראש השנה היום... וכאשר העלה בזכרונו את פסוקי התפילה המזכירים לו את מירון – הרי זוהי מירון שלו, אשר כה אהב – אז החל להדהד במוחו פסוקי התפילה אשר שמע מפי מטיבו, שכנו הצדיק רבי יונה: 'מן המיצר קראתי יי-ה ענני במרחב יי-ה' - - - זכר פסוקי התפילה הללו זעזעהו עד היסוד, ורוח חרטה תקפה אותו. זכות אותה תפילה שקיעתו לקבל החלטת המירה, גורלית ונועזת, למחר ככל שאפשר ולתחלתן את האניה, בטרם יאחר אל המועד - - -

רץ ירצת 'אמוק' לעבר סולס הנוסעים, אבל לרוע מזלו מצא שהסולם כבר נותק מן הרציף ונקשר לאניה, ואי אפשר יותר לרדת דרכו. לא היסס הרבה, חיפש ומצא מקום נוח לקפוץ ממנו לרציף, בהותירו אחריו שם את כל מטלטליו, לרבות מסמכיו.

'וכל הבא ליטור מסייעין אותו'... בסייעתא דשמיא עלה בידו להתחמק ולצאת מן הנמל. החל לצעוד צעדים מהירים לעבר עיר הנמל מארסיי, כדי למצוא מקום תפילה... ובעוד הוא מתקדם ליעד אשר לא ידע את מקומו, והנה הזדמן לקראתו אדם אשר הכרת פניו ענתה בו והעידה שיהודי הנהו, ואף הוא מחפש מקום תפילה. בעזרתו של אותו יהודי אלמוני, אשר הטיב להבין את השפה הצרפתית, מצא מקום תפילה של יהודים פליטים מפולניה. הצטרפו אליהם לתפילה, ושם נודע להם שנמצא בתחומם גם בית תפילה של חסידי חב"ד.

למחרת בבוקר כבר נמצאו שניהם עטופי טליתות ומחזורים, שסיפקו להם אנשי השטיבל של חב"ד, והיו מתפללים עמהם בהתלהבות את תפילת היום, וכן שמעו את התקיעות...

אותו צעיר דבק באותם היהודים, חסידי חב"ד, משם צמחה לו הישועה; הם דאגו למלא לו את כל מחסורו ולהקליל בנייהם ברוחניות ובגשמיות.

קיצורו של דבר, הוא לאמריקה כבר לא ירד, חזר לצור מחצבתו ולארוץ מולדתו, הקים משפחה לתפארת וחניך את צאצאיו בדרך הישר והטוב...

כל זאת בא לו בזכות אותם פסוקי תפילה 'מן המיצר' אשר שמעם יוצאים מפי אותו צדיק ומזכה את הרבים רבי יונה, שעליו נאמר: 'מי ששמע אי פעם את פסוקי ימן המיצר' שלו, כבר מובטח של יצא מן העולם הזה בלא תשובה!

והיה זה החסיד הנודע שיבדל לחיים טובים רבי יעקב מאיר שכטר – שמשמש שנים רבות כבעל תקיעה ב"קבוץ" של ראש השנה בבית הכנסת הגדול ברסלב שבירושלים, ואשר סדר התקיעות הנרגשות שלו מושך המונים – אמר והתבטא, כי "מן המיצר" שלו היה של רבי יונה לבל.

(ע"פ סיפורים ירושלמים)

המשך פניני הפרשה

(שמות ל), זה בחינת שכל". ושל – חכמה הוא שורש התשובה, וכמובא בליקו"מ (לה): "דע כי תשובה היא לשוב את הדבר למקום שנטל משם. והוא בחינת זרקא המונבא בזהר הקדוש (תיקונים תקון כ"א דף מ"ג: ובדף ס. ותקון ס"ד דף פ"ו:; ובתקונים שבסוף הזהר חדש בדף ק"ט:): 'דאזריקת לאתר דאתנטילת מתמן. ומאן הוא אתר, הוא חכמה'. כי חכמה היא שורש כל הדברים, כמו שכתוב (שם ק"ד): 'כולם בחכמה עשית'. ובכאן שבגדים אלו שמשו עבור תשובה – היפך מקטיגור, לכך נכתב "כתנת בד קדש ילבש". בהדגש תיבת קדש-הרומז לחכמה – לתשובה.

"מכל חטאתיכם לפני ה' תטהרו" (ט"ז ל)

בדבריהם (יומא פ"ה ב): דרש רבי אלעזר בן עזריה: "מכל חטאתיכם לפני ה' תטהרו", מכאן שעבירות שבין אדם למקום יום הכיפור מכפר, אבל עבירות שבין אדם לחבירו אין יום הכיפור מכפר עד שירצה את חבירו". ואפ"ל "מכל חטאתיכם" עולה במספר: 'חטא בין אדם למקום גרידא' (עם האותיות), רמז על כפרת עוונות רק שבין אדם למקום.

"לפני ה' תטהרו" (ט"ז ל)

אפ"ל, בכוח שם ה' שרומז על רחמנותו וחסדו ית' תטהרו ימחלו העוונות – ויעויין בליקוטי מוהר"ן (ז תנינא): "כי עיקר הרחמנות הוא כשישראל עם קדוש נופלין ח"ו בעוונות רח"ל, כי זהו הרחמנות הגדול מכל מיני רחמנות".

"ושפך את דמו וכסהו בעפר" (יח ג)

ע"י "ושפך את דמו" – שמקבל ביזיונות ושפיכות דמים, ע"כ: "וכסהו בעפר" כאלו נהרג ומתכפרים עוונותיו.

ויעויין בספר "מנוורת המאור": שהמתבזה כאילו הוא נשחט, כי הלבנת פנים היא אבק הרציחה, כי אזיל סומקא ואתי חיורא' (בבא מציעא נח:); ובכך נשתק מידת הדין.

ובליקוטי מוהר"ן (תורה ו): כי עיקר התשובה כשישמע בזינו וידים וישתוק ויסבול ביזיונות ושפיכת דמים הבאים עליו, ובהו הוא ממעט את הדם שבחלל השמאלי וזוכה יצרו הרע. ובסמיכות לכך מובא בספר נחל שוק' (אות צד) ע"פ המובא בליקוטי הלכות (הלי שחיטה א): חז"ל דרשו את הפסוק: 'ובח תודה יכבדני' (תהלים נ כב) על זביחת היצר הרע. בפשוטו, הפסוק מדבר על שחיטת קרבן, כי ע"י השחיטה הוא מעלה את הבהמה לבחינת אדם, ע"י הדמימה והשתיקה שדומם ושותק על ביזיונותיו, אזי המתבזה עושה את עצמו כבהמה שאינה יודעת לדבר וכצאן המונבא לטבח. זה בחינת זביחת היצר, התשובה המעולה ביותר.

"ושמרתם את חקתי ואת משפטי אשר יעשה אתם האדם וחי בהם" (יח ה)

אפ"ל שהפסוק מדגיש 'חוקתי ומשפטי', ולא "מצוותי" שהם הדברים הקשים, וכדברי רש"י עה"פ שלפניו, "את משפטי" – האמורים בתורה במשפט... "ואת חוקותי" – דברים שהן גזירת המלך, ללמדנו שיש להכניס חיות ושמחה – "וחי בהם" גם בדברים הנראים כקשים לנו.

"ושמרתם את חקתי ואת משפטי אשר יעשה אתם האדם וחי בהם" (יח ה)

"וחי" – גימטריא שם הוי"ה – להכניס את הבורא יתברך ב"ה בדרכי התבונה. "בהם" – גימטריא חמישים (עם הכולל) דבכל השערים, ובכל המצבים יש להכניס את הבורא ב"ה.

זוית ראיה

כשם שמיעוץ אור הוי היסרון – כך גם ריבוי אור יכול להוות פגם והיסרון נמדוד את צעדינו ודרכנו בדרך שקולה, מדודה וחכמה!

מן הפאר ההוא ישקו העדרים | קדשת התפילין

לדים יקרים! הקשיבו והאזינו לספור, שְׁפָדַי לְכֶם לְדַעַת זֹאת, גַּם אִם יֵשׁ מִבֵּינְכֶם שֵׁישׁ לָהֶם עוֹד זְמַן עַד הַיָּבֵר מְצוּהָ, שֶׁהַסְפּוֹר יִהְיֶה נָר וְאֲבוּקָת אֹר לְקִדְשַׁת הַתְּפִלִּין שֶׁתִּנְחֹו כְּשֶׁתִּגְדֹּל. הִיָּה חֲסִיד בָּשֶׂם: רַבִּי נִשְׁקָא מִהַעִיר טוֹלְשִׁין נְכוּדוֹ שֶׁל רַבִּי נָתַן מְבָרְסֵלֵב, שֶׁהָיָה נֹזֵהר מְאוֹד בְּקִדְשַׁת הַתְּפִלִּין וְלֹא הָיָה מְשִׁיחַ בָּהֶם שׁוֹם דְּבָר שֶׁל שִׁיחַת חוֹלִין. וְאִם הָיָה מוֹכְרָח לְדָבָר אֲזִיזָה דְּבָר נְחוּץ, הָיָה חוֹלֵץ אֶת הַתְּפִלִּין קִדְשָׁא יְפָגֵם בְּקִדְשֵׁי שֶׁמֶר שִׁיחַתוֹ חֹזֵר לְלִבָּשֶׁם. וְסִפֵּר לָרַבִּי לֹוי יִצְחָק בְּנֵדָר, שֶׁתִּנְחֵגָה קִדְוֶשָׁה זֹה, קָבֵל עַל עֲצָמוֹ בְּהִשְׁפַּעַת דּוּדוֹ הַצְּדִיק רַבִּי מַעֲלֵעַ אַחִיו שֶׁל זָקְנוֹ הַגָּאוֹן רַבִּי דּוֹד צְבִי - חֲמִיו שֶׁל רַבִּי נָתַן, שֶׁהָיָה רַב הַבְּרָבָה עֵיזֵרוֹת בְּאוּקְרַאֲיָנָה, וְהָיָה נוֹהֵג לְדָבָר עִם כּוֹל הַנְּעָרִים שֶׁהִגִּיעוּ לְמִצְוֹת בְּגֵל קִדְשַׁת תְּפִלִּין, לְעוֹרְרֵם וּלְחַזְקֵם שֶׁלֹּא יִשְׁיחוּ שׁוֹם שִׁיחַת בְּטֵלָה וְדָבוּר חוֹל, כְּשֶׁהַתְּפִלִּין עֲלֵיהֶם. וְהָיָה מְבָרְכֵם; וְשָׂאֵם: זָהָר בָּהּ, יָזְנוּ לְאַרְיֵכוֹת יָמִים וְשָׁנִים טוֹבוֹת, לְאַהֲבַת תּוֹרָה וְיִרְאַת שָׁמַיִם וּמַעֲשֵׂים טוֹבִים. וּמֵאֵז שֶׁשָּׁמַע מְדוּדוֹ דְּבָרִים אֵלּוּ, קָבֵל עַל עֲצָמוֹ לֹא לְשׁוֹחַח עִם הַתְּפִלִּין.